

NAȚIONAL.....	2
Avem un copil supradotat!.....	2
Rolul de mamă, la proba practică.....	5
Tinerii școliți de stat cu milioane de euro, refuzați de sistem.....	7
Vârsta ideală pentru a face copii.....	12
INTERNAȚIONAL	14

NAȚIONAL

Avem un copil supradotat!

Toți părinții speră ca micuțul lor să fie, dacă nu un geniu, măcar un copil cu inteligență peste medie. Psihologul Anca Neagu (foto jos), președintele Asociației de Terapie Comportamentală Aplicată (ATCA), vă ajută să vă dați seama dacă puștiul dumneavoastră se încadrează în vreuna dintre aceste categorii. Și ce să faceți într-o astfel de situație.

Autor: Magda Colgiu

2/02/2010

Copiii supradotați constituie un grup aparte, care se diferențiază prin anumite caracteristici de personalitate, stil de învățare, mod de interacțiune cu ceilalți. Ei trebuie considerați copii cu nevoi speciale, tocmai pentru că sunt speciali. Copiii supradotați nu constituie însă un grup populațional omogen și nu se poate vorbi de un profil psihologic unic.

"Supradotarea are multiple fațete, elementul comun fiind excepționalitatea, realizată prin combinarea unor capacități intelectuale și aptitudini deosebite cu anumite trăsături de personalitate (dezvoltarea lor este strâns legată de condițiile mediului socio-familial-cultural, care trebuie să fie unul favorizant)", spune psihologul Anca Neagu.

Ea precizează că, "în ciuda unor idei preconcepute, acești copii nu sunt niște ființe cu ochelari mari sau cu o anumită statură. Nici nu-și disprețuiesc colegii de vârstă lor. Uneori, ei pot trece chiar neobservați, pentru că, fizic, nimic nu-i deosebește de ceilalți copii. Ceea ce-i evidențiază sunt facultățile intelectuale superioare, creativitatea și imaginația uneori remarcabile".

Umorul, excelent stimulator

Copiii supradotați sunt precoce și curioși din toate punctele de vedere. Pun întrebări uimitoare pentru vârsta lor (despre sfârșitul lumii, despre cum circulă sângele prin vene sau cum se formează norii). Specialistul îi avertizează pe părinți că, la școală, acești copii pot fi elevi slabi. "Pentru că ei înțeleg mai repede decât ceilalți ceea ce explică profesorul, se obișnuiesc să nu mai facă nimic, perturbă clasa și, uneori, pot lăsa să se stingă harul lor. Ca și celorlalți copii, și lor trebuie să li se reamintească faptul că este necesar să exerseze, și ei trebuie încurajați și susținuți", spune Anca Neagu. Psihologul îi sfătuiește pe părinții unor astfel de copii să adopte un anumit comportament. "Trebuie să aveți simțul umorului și să fiți receptivi la ideile acestora. Așa îi puteți ajuta să depășească probleme, obstacole sau momente de descurajare".

Reguli pentru părinți

În familiile în care există un copil cu inteligență peste medie, supradotat sau chiar genial, trebuie păstrate anumite reguli:

- Cel mai important este să nu uitați că acest mic geniu este, în primul rând, copil. De aceea, lăsați-l la joacă și să participe la toate activitățile corespunzătoare vârstei lui.
- Nu-l suprasolicitați și acceptați că, pentru a obține rezultate maxime, perioadele de efort trebuie alternate cu timpul liber și relaxare;
- Lăudați-i pentru fiecare succes, chiar și pentru cel mai mic; încrederea în sine este secretul reușitelor;
- Căutați un profesor care să i se potrivească, să-i placă micuțului
- Nu uitați să-l recompensați; pentru un copil contează foarte mult faptul că este apreciat.

Riscuri

Deseori, copiii supradotați au dificultăți de adaptare școlară, deoarece evoluează mai repede, comparativ cu ceilalți copii, și au câmpuri de interes pe care programa școlară de masă nu le mai acoperă. În această situație, părinții sunt puși în situația dificilă de a avea copii extrem de inteligenți, dar cu rezultate școlare neconcludente. Acest lucru poate duce la conflicte în familie, la care se adaugă conflictul interior, al copiilor. Există însă și situații în care unii copii supradotați nu pot fi identificați. Situația ar putea fi provocată de anumite așteptări stereotipe, conform cărora acești

copii trebuie să aibă randament ridicat în toate domeniile. Totuși, deși copilul nu performează la cote superioare în toate domeniile, este posibil ca el să fie superdotat.

Recomandări pentru profesori

Și cadrele didactice, care au identificat copii superdotați, trebuie să știe cum să-i trateze, pentru a obține împreună rezultate excelente, spune psihologul Anca Neagu.

1. Încurajați activitățile de grup și explicați-i copilului supradotat (care are tendința de a se izola) avantajele prieteniei, fără însă a lăsa impresia că i se impune ceva. Faceți diverse jocuri de grup în care să implicați toată clasa; în felul acesta, se va stabili o mai bună comunicare între membrii clasei și, implicit, o mai bună socializare a copilului supradotat. Dezvoltarea abilităților interpersonale este extrem de importantă pentru toți copiii, indiferent de nivelul inteligenței.
2. Discutați cu elevul respectiv posibilitatea realizării studiului individual. Una dintre cele mai eficiente metode în lucru cu elevii dotați constă în stabilirea de teme de studiu individual. Temele nu trebuie impuse, ci orientate astfel încât să acopere domeniile de interes ale copilului.
3. Nu le "tăiați aripile" atunci când vin cu ceva nou, altceva decât cere programa școlară. Lăsați-i să-și expună ideile și încurajați-i și pe ceilalți copii să asculte și să vină și ei cu informații despre tema respectivă.
4. Încurajați lecturile suplimentare. Recomandați-le să citească biografii ale oamenilor care s-au remarcat în diferite domenii (cu atât mai mult în domeniile în care copilul respectiv excelează), în ideea că viața acestora i-ar putea inspira.
5. Stimulați apariția hobby-urilor. Dacă un copil este interesat în mod special de muzică, poezie sau de calculatoare, el trebuie încurajat în acest sens.

IQ. Luând drept criteriu rezultatele obținute la unul dintre testele de inteligență ale momentului (scala Stanford-Binet), putem delimita mai multe niveluri ale coeficientului de inteligență (IQ):

- copiii cu un IQ între 85 și 99 au un nivel normal al inteligenței;
- între 100 și 130 - nivel superior al inteligenței;
- peste 130 - "copii dotați";
- peste 140 - "copii supradotați";

- pentru un IQ de peste 170 -x "geniu".

Rolul de mamă, la proba practică

Medicul Nicoleta Bobe, specialist neonatolog, oferă câteva sfaturi mămicilor în legătură cu felul în care trebuie să-și înfașe copilul și cu poziția în timpul somnului.

Autor: Magda Colgiu

2/02/2010

Mămicile trebuie să știe că "nou-născutul trebuie poziționat diferit de la un moment la altul al zilei. Această atitudine este importantă, deoarece cutia craniană nu este întotdeauna corespunzător mineralizată la naștere, din diferite motive: fie este vorba despre un copil prematur, fie mama nu a avut o alimentație corectă în perioada sarcinii sau nu a primit suplimente de vitamine și minerale", precizează specialistul. Medicul Nicoleta Bobe avertizează că nu este exclus ca nou-născutul să-și deformeze cutia craniană dacă este lăsat să doarmă mai mult timp în aceeași poziție.

Rahitism!

Copiii au, în primele luni de la naștere, o rată de creștere extrem de accelerată, ceea ce creează o predispoziție către rahitism în cazul în care tratamentul profilactic al acestei boli nu este bine condus. Rahitismul crește riscul de deformare a cutiei craniene, ce poate fi frecvent observat la copiii care dorm mult timp pe spate. Medicul Nicoleta Bobe afirmă că "deformarea este mai repede sesizată atunci când este asociată cu un torticolis pozițional (contractura mai mult sau mai puțin dureroasă a mușchilor gâtului, care limitează mișcările de rotație a capului). În aceste cazuri, aplatizarea este asimetrică și mai rapid identificată de părinți". Cu cât acest aspect este mai rapid depistat și se apelează la ajutorul medical, cu atât el este mai corectabil, spune specialistul. Pentru a evita deformarea cutiei craniene, bebelușul va fi culcat pe o parte, cu sprijin la nivelul spatelui (un rulou sau o pătură făcută sul), care să mențină poziția și să împiedice răsucirea pe burtică. O altă poziție

benefică în aceste cazuri este "pe burtică". În această situație este obligatoriu ca mânuțele copilului să fie orientate în sus, de o parte și de alta a capului, pentru a-i permite să se sprijine pe ele atunci când își întoarce capul. Această poziție ajută la corecția deformării occipitale, cea mai întâlnită.

Deprinderi greșite

Deși este foarte frecventă, poziționarea copilului pe spate în timpul somnului nu este recomandată, deoarece această poziție, pe lângă riscul de deformare a cutiei craniene, sporește riscul de aspirație în cazul în care copilul regurgitează sau varsă.

Un alt aspect asupra căruia medicul Nicoleta Bobe atrage atenția este înfășarea. Există obiceiul transmis din generație în generație potrivit căruia, dacă se leagă picioarele copilului, acestea vor crește drepte. "Greșit!", spune medicul Nicoleta Bobe. "În primele luni, în mod normal, tibiile sugarilor sunt curbe, ele urmând a deveni drepte sub acțiunea sinergică a mușchilor implicați în mers", explică medicul. Este adevărat că obiceiul de a lega picioarele este mult mai rar în prezent, totuși el se păstrează încă în zonele rurale. "Această deprindere împiedică dezvoltarea corectă a articulației șoldului și, în timp, generează ceea ce este cunoscut sub numele de luxație congenitală de șold", atrage atenția doctorul Bobe.

ATENȚIE! Creșterea armonioasă a copilului depinde de o serie de factori: vârsta de gestație (dacă există un grad de prematuritate), zestrea genetică, alimentația copilului, profilaxia afecțiunilor generate de ritmul accelerat de creștere a copilului în primele luni de viață, calitatea nutriției materne în perioada sarcinii, calitatea urmăririi sarcinii și, nu în ultimul rând, starea de sănătate și gradul de instruire a mamei.

Tinerii școliți de stat cu milioane de euro, refuzați de sistem

Autor: Andreea Archip

Martți, 02 Februarie 2010

Deși guvernul a investit în specializarea lor șase milioane de euro din bani publici, instituțiile le închid ușile în nas celor care ar fi putut reforma administrația. Două doctorate în inginerie - unul dintre ele la București, iar celălalt la Școala Superioară de Inginerie din Montreal - și aproape opt ani în care a fost asistent la Universitatea din Quebec (Canada). Acestea sunt doar câteva dintre „calificările” lui Paul Alexandru, un tânăr de 35 de ani căruia ar fi trebuit să-i deschidă ușile orice instituție din țară.

I s-a întâmplat însă contrariul. Nu a reușit să obțină nici măcar un post de șef serviciu în cadrul Inspecției Generale din Ministerul Economiei. Motivul: concursul pe post a fost anulat, cu patru zile înainte ca el să susțină examenul. A încercat apoi la Universitatea de Construcții. S-a oferit să se așeze la catedră și să le în partășeasă că studenților cu noștințele sale. Prima întrebare care i-a fost pusă a fost însă dacă „vine din partea cuiva”.

Pentru Paul Alexandru acestea sunt departe de a fi simple coincidențe, cu atât mai mult cu cât și alți colegi ai săi care au beneficiat de Bursa Specială Guvernul României și ar fi fost supracalificați pentru anumite joburi au „reușit” să anuleze concursurile organizate în instituțiile publice, imediat ce și-au depus CV-ul.

Angajatorii nu vor supracalificați

Acum, programul Bursa Specială Guvernul României a fost tras pe linie moartă. Asta, deși a avut un concept lăudabil: acela de a școli tineri promițători, pe banii statutului, la cele mai prestigioase universități din lume. La întoarcerea în țară, a ceștia ar fi trebuit să lucreze neapărat în administrația publică. Nici unul din cei 150 de tineri care au beneficiat de program nu și-au primit însă postul „de conducere sau de răspundere”, promis în contract.

Prin urmare, au fost obligați să-și caute de lucru pe cont propriu. Paul Alexandru este un exemplu că nici această metodă nu-i ajută. O parte dintre ei au dat statul în judecată - care îi ține în șomaj de aproape trei ani - cerând să fie eliberați de obligația de a aștepta până când li se găsește un loc de muncă. Fără să fie însă nevoiți să restituie contravaloarea studiilor.

În plus, un studiu recent arată că, în general, angajatorii români preferă tineri școlitiți în țară, care nu pretind salarii mari și pot fi instruiți pe parcurs, în locul celor supracalificați. „Am încercat să dau concurs pentru postul de șef serviciu la Corpul de Control al Ministerului Economiei. Aveam un dosar puternic, iar când m-am înscris mi-au spus că mai este un concurent, din câte am înțeles, o persoană care lucra deja în minister. Când s-a anulat concursul, mi s-a părut suspect, mai ales că mi se sugerase că ar fi mai bine să nu vin, pentru că salariu este mic, de 2.000 de lei. Or, salariul cel mai mic este de 5.000-6.000 de lei pe lună”, susține Paul.

„Chiar și la un concurs în care ar fi dat subiectele înainte, tot m-aș fi dus pentru că eram foarte bine pregătit”, este convins bursierul. Răspunsul celor de la minister nu l-a mulțumit. „Când i-am întrebat de ce au anulat concursul, m-au trimis la o ordonanță care nu vorbea despre înghețarea posturilor, ci despre reorganizarea Inspecției”, explică, nemulțumit, tânărul.

Reprezentanții ministerului susțin că acel post nu ar mai exista după reorganizare. „În cadrul Ministerului Economiei, Serviciul Inspecția Generală s-a reorganizat ca direcție, postul de șef serviciu nemaexistând astfel”, este explicația oficialilor din minister.

Mai mulți „pățiți”

Paul Alexandru lucrează acum într-o multinațională și continuă să vâneze posturile care apar în sistemul bugetar, ce-i drept, puține. Se gândește serios să se întoarcă în Canada. Asta pentru că soluții de a se angaja pe un post care să-i pună în valoare pregătirea nu crede că va găsi în viitorul apropiat.

De altfel, majoritatea bursierilor au plecat peste hotare. Cu un umor amar, mulți spun că așteaptă un e-mail în care să li se spună că un „post de conducere” s-a eliberat pentru ei. Iar ei să refuze.

„Și eu am pățit la fel ca și Paul, dar mai de mult, la Externe. Era un concurs de consilieri parcă... Țin minte că erau trei probe: interviu, probă scrisă, interviu. Eu am trecut doar de primul interviu. În schimb, o bună prietenă de-a mea a trecut și de proba scrisă și a fost și la ultimul interviu, unde s-a prezentat bine. (...) Până la urmă, după ce au tot amânat destul de mult răspunsul, au anunțat-o că s-

a anulat concursul”, povestește cu relaxare Ciprian Sebastian, pe care belgienii l-au primit cu brațele deschise de ceva timp.

6 milioane de euro au fost investite în studiile bursierilor

BLOCAJ

Legislația trebuie schimbată

Prima lovitură dată programului Bursa Specială Guvernul României a avut loc în vara anului trecut, când Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare (PNUD), organismul care se ocupa cu implementarea proiectului, a renunțat la el. Motivul: s-au săturat să mai facă demersuri pentru ca bursierii să fie angajați.

Atribuțiile acestora au revenit Agenției de Credite și Burse de Studiu din subordinea Ministerului Educației. Oficialii acestei agenții recunosc că programul este blocat și că legislația trebuie modificată pentru ca problema tinerilor să se poată rezolva cândva. „În textul legii au existat încă de la început imperfecțiuni care au dus la eșecul acestui program. Avem două soluții: fie schimbăm legislația Bursei Speciale, fie statutul funcționarilor publici, dar în cazul celei de-a doua variante lovim în foarte mulți dintre cei din sistem, care au funcții de conducere. În plus, comisia care trebuie să se ocupe de funcționarea programului nu s-a mai întrunit de foarte multă vreme, întrucât era formată doar din secretari de stat din diferite ministere, iar aceștia s-au tot schimbat. De exemplu, anul trecut, comisia nu s-a întrunit deloc, din această cauză”, a explicat Maria Jianu, directoarea Agenției de Credite și Burse de Studiu.

Ea a dat asigurări că încearcă să deblocheze programul și să-i ajute pe bursieri. „Atât domnul ministru Funeriu, cât și noi încercăm să găsim o soluție pentru acești tineri valoroși”, a explicat aceasta. În prezent, din cei 150 de bursieri, mai sunt plecați la studii în străinătate 37, iar o parte dintre ei se vor întoarce în țară în această vară. În 2011 vor reveni și ultimii 15 bursieri pe care îi va paște, probabil, tot șomajul.

"Dacă nu găsesc un post care să corespundă calificării mele, plec din țară. Cei din Canada îmi propuseseră deja un loc la catedră.",

Paul Alexandru, bursier

„DACĂ STATUL NU NE VREA, PLECĂM”

Primiți cu căldură peste hotare

Nu mai puțin de 6 milioane de euro. Atât a plătit statul român pentru studiile la universități precum Oxford sau Cambridge, ale unor tineri merituoși. Potrivit contractului pe care l-au semnat, tinerii ar fi trebuit să se întoarcă în țară ca să revigoreze administrația locală, unde ar fi trebuit să ocupe nu orice fel de posturi, ci unele de conducere.

Când tinerii din prima serie s-au întors de la studii, au fost trimiși să urmeze un nou curs, de trei luni, la Institutul Național de Administrație (INA). Nici la finalul acestuia nu li s-a făcut loc în administrație. Ba, chiar li s-a cerut să mai urmeze un curs de specializare, de această dată de șase luni, tot la INA. Acest din urmă curs nu s-a mai organizat însă nici acum, la peste trei ani de la întoarcerea lor.

Toate joburile sunt ocupate

Ilie Simion, președintele Asociației Beneficiarilor Bursei Speciale Guvernul României (ABBSGR), povestește, la rândul său, prin câte a trecut ca să obțină, în final, același răspuns: „Nu avem posturi care să se potrivească profilului vostru!”. „Demersurile au fost nenumărate! Am un întreg biblioraft acasă! Din păcate, în anul 2009, nu prea am avut cu cine să «colaborez» pe această temă. La un moment dat, mi-a fost și scârbă. De fiecare dată trebuia să o iau de la capăt cu prezentarea programului, cu argumentația, iar după atâta energie consumată, aflam că persoanele au fost înlocuite, că între timp se schimbaseră culoarea politică”, spune plin de dezamăgire bursierul, care vrea mai degrabă ca statul să-l lase în pace, nu să-i țină blocați într-o țară care nu-i dorește.

La jumătatea lui 2008, bursierii au cerut Agenției Naționale a Funcționarilor Publici (ANFP), Ministerului Afacerilor Externe și Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă (ANOFM) o listă cu posturile disponibile pentru absolvenții ca ei. Apoi, au încercat la Ministerul Administrației și Internelor și la cel al Economiei și Finanțelor. Răspunsurile au venit pe rând, dar fără vreo urmă de speranță în privința angajării lor.

Externele le-au transmis elegant că nu au posturi disponibile, compatibile cu profilele absolvenților. ANOFM a explicat că „nu dispune de pârghii prin care să determine instituțiile statului nominalizate să pună la dispoziția programului locuri de muncă vacante, care să corespundă criteriilor de încadrare”. Cât despre oficialii Internelor, aceștia au explicat că au încadrat deja două bursiere. Acestea lucrau însă în minister înainte de a obține bursa.

La rândul lor, mai-marii de la Economie și Finanțe au cerut CV-urile a patru absolvenți, dar nu i-au mai angajat, motivând că au nevoie de un concurs al Agenției Funcționarilor Publici. Aceștia nu au mai răspuns însă solicitării tinerilor. Și cercul vicios continuă...

PAUL ALEXANDRU

Masterat și doctorat în Canada

CV-ul lui Paul este de departe impresionant. În perioada 2003-2008 a fost doctorand în inginerie la École de technologie supérieure din Canada, după ce, din 2000 până în 2004, a urmat doctoratul în Management Industrial la Universitatea Politehnică București.

Între 2001 și 2003 a studiat și un master în domeniul mediului la Universitatea Québec à Montréal din Canada. Timp de șapte ani, între 2001 și 2008, Paul Alexandru a fost asistent universitar în inginerie industrială la Universitatea din Québec.

ILIE SIMION

Expert în comunicare

Ilie Simion este expert în comunicare, după cum se prezintă în CV-ul care umple 5 pagini. Între 2007 și 2008, a urmat un masterat în Comunicare Publică, iar în perioada 2006–2007, un masterat în informație și comunicare, ambele la Universitatea „Paul Sabatier” Toulouse 3 (Franța), unde a fost șef de promoție.

Între timp, a fost și cercetător științific la INSOMAR, responsabil în comunicare la Ambasada României în Marea Britanie și la Institutul Universitar Tehnologic „Paul Sabatier”, Toulouse.

Vârsta ideală pentru a face copii

Autor: Cristina Olivia Moldovan

Marți, 02 Februarie 2010

Tentația omului modern este să amâne procreerea pentru momentul în care este pregătit moral și financiar, adică după 30 de ani. Organismului nu-i pasă însă de aceste planuri.

La 18 de ani, când începi să-ți pui viața la cale, plănuiești ca în jur de 25 de ani, vârsta la care te imaginezi deja om matur, să ai partener de viață așa cum îl visezi, casă, mașină la scară și bani în portofel, plus călătorii în străinătate și experiență de viață.

Poate și primul copil. Pe la 25, când ai banii tăi, care ajung de o chirie, mâncare și mici distracții, îți proiectezi aceleași vise pentru vârsta de 30 de ani. Iar la 30, oricât de departe ai ajuns, viața curge atât de dulce, iar cariera e atât de promițătoare că parcă ai mai amâna câțiva ani apariția copilului.

Organismul are însă propriile setări: cu cât te îndepărtezi mai mult de intervalul 25-30 de ani fără să plănuiești o naștere, cu atât „îl superi” mai tare.

Vârsta și rezerva de ovocite

Dacă e să judecăm prin prisma celor trei factori (biologic, financiar și social), 30 de ani este vârsta optimă pentru a face copii: încă nu e târziu pentru organism, cuplul este în curs de maturizare, iar două salarii stabile i-ar putea asigura celui mic cele necesare. După această vârstă, deși familia prosperă și este mai stabilă emoțional, organismul femeii intră în regres din punct de vedere al fertilității.

O cercetare realizată de Universitatea „St. Andrews” din Marea Britanie despre modul în care timpul influențează cantitatea de ovule arată că, după 30 de ani, femeii îi mai rămân doar 12% din cele aproximativ două milioane de ovule disponibile inițial. După 40 de ani, procentul se diminuează până la 3%. Odată cu micșorarea rezervei de ovule și șansele instalării unei sarcini se reduc.

Același studiu arată că, până în 25 de ani, fertilitatea este foarte puțin afectată de vicii precum tutunul sau alcoolul, însă după această vârstă obiceiurile de acest tip reduc șansele unei sarcini.

Conservați ovulele tinere!

Medicul Hadi Rahimian, specialist în obstetrică-ginecologie la Spitalul „Cantacuzino”, este de părere că vârsta potrivită pentru sarcină ar putea urca, totuși, până la 35 de ani. Medicul precizează că mai târziu, când ovocitele sunt deja îmbătrânite, sarcinile au un risc crescut.

O opțiune viabilă din punctul lui de vedere este o practică încă timidă în România: conservarea ovocitelor până în momentul în care familia se simte pregătită pentru conceperea și creșterea unui copil. Dacă limita superioară indicată de medicul specialist este de 35 de ani, cea inferioară este de 18. Înainte de a majora, explică medicul, uterul și bazinul femeii sunt încă mici, iar nașterea poate avea complicații.

Motive sau pretexte?

„În ziua de azi, ca să faci un copil, trebuie să ai o oarecare doză de inconștiență. Altfel, îți găsești tot felul de pretexte: să treacă criza, să îmi cumpăr casă, să mă maturizez etc.”, observă Maria, o tânără de 29 de ani, fără copil deocamdată. Momentul potrivit, spune ea, e „atunci când ai puterea și disponibilitatea să te lași puțin la o parte pe tine însăși”.

Ileana are 33 de ani, un copil de opt luni, iar atunci când s-a decis să-l facă era necăsătorită și avea un salariu de 1.700 de lei.

„Aveam 32 de ani deja și mi-am dat seama că, dacă tot amân momentul, s-ar putea ca el să nu mai vină. Nu eram pregătită financiar, nu aveam soț și nici nu mă simțeam foarte matură. Însă nu am nici cea mai mică urmă de regret”, spune femeia. Deși cheltuielile cu copilul sunt aproape de două ori mai mari decât crezuse, iar atenția și energia pe care le „revendică” cel mic o duc de multe ori la epuizare, satisfacțiile sunt atât de mari încât toate neajunsurile pălesc. “Iar dacă nu aș fi făcut copilul, eram de o mie de ori mai săracă!”, e convinsă Ileana.

"Ca să faci un copil trebuie să ai o oarecare doză de inconștiență. Altfel, îți găsești tot felul de pretexte: să mă mai maturizez, să îmi schimb serviciul etc.", Maria, 29 de ani

EMOȚIONAL

„Fiecare individ evoluează altfel”

Disponibilitatea morală și cea afectivă, banii, timpul, stabilitatea emoțională, spațiul, maturitatea sunt factori ce influențează momentul în care partenerii spun răspicat: “E timpul să facem copii!”.

Și tocmai pentru că există atât de multe condiții, un moment bun pentru unii poate fi prost ales pentru alții. Psihologul Eleonora Șimon spune că factorul esențial în stabilirea momentului potrivit este nevoia femeii și a bărbatului de a se împlini ca indivizi prin rolul de părinte.

“Este ideal ca această nevoie să fie favorizată și întreținută de stabilitatea cuplului și sănătatea lui psihică”, precizează psihologul. În opinia acesteia, este greșit să căutăm o vârstă ideală pentru lărgirea familiei. “Fiecare individ evoluează altfel, fiecare cuplu este diferit. Există și situații în care unul dintre parteneri abandonează în momentul în care apare un copil, pentru că pur și simplu nu dispune de resursele psihice interioare pentru a fi tată sau mamă”.

INTERNAȚIONAL